

Tokár Gábor

A 75-ÖS KÖRZET

Második kiadás

1. rész

I

Washington,
1865. április 10. hétfő
19 óra 45 perc

Frank Bright saját bevallása szerint a fogadó immáron tizenöt éves fennállása során egyszer sem látott vendégül egyszerre annyi embert, mint azon a szokatlanul meleg áprilisi estén. Úgy tűnt, hogy a férfiak áradata feltartóztathatatlan. Szinte percenként nyílt és csukódott a fogadó vékony tölgyfa ajtaja, hogy egyszerre engedje be a helyiségbe a meleg tavaszi este egy vékony darabkáját és azt az újabb vendéget, aki rögtön ezt követően a bárpulthoz sietett, hogy kikérje a sörét, whiskyjét vagy egyéb alkohol tartalmú italát. Frank Bright nem győzte mosogatni és törölgetni a korsókat: egyetlen este alatt olyan forgalmat bonyolított le, amilyenre még nem volt példa a fogadó történetében. Hogy a kocsmá iránt hirtelen megnövekedett érdeklődés hátterében miféle indokok álltak, ő maga sem tudta, de mivel Frank a fogadó bevételeiből élt, különösen nem is nagyon érdekelte. Fülig érő vigyorral dobálta bele jobb napokat is látott kasszájába a fémérméket és a zöldhasúkat, miközben megpróbált értelmes szavakat kihallani az egyre hangosabbá váló tumultusból.

Frank elég régóta volt a szakmában ahhoz, hogy tudja: ma esti vendégeit nem feltétlenül a sör iránti olthatatlan vágyuk vonzotta ebbe a kocsmába. Öltözetük, déli tájszólásuk és egész megjelenésük azt sugallta, hogy nem a szokásos törzsvendégekkel van dolga, akiket amúgy is már messziről felismert volna. Nem, ezek az emberek egészen biztosan távoli idegenek

voltak, akik közül – ahogy alaposabban végigmérte őket – szinte senkit nem ismert. A körülbelül harminc-fős tömegben csupán három ismerős arcot vélt felfedezni: az egyik az öreg John Kinley volt, aki bár négy évvel ezelőtt, amikor a polgárháború kirobbant, az elsők között szeretett volna csatlakozni a harchoz a déliek oldalán, hajlott kora miatt katonai szolgálatra alkalmatlannak minősítették. Ezzel a döntéssel Frank is mélyen egyet tudott érteni, hiszen John ízületeit alaposan kikezdték már az évek, ráadásul egyik szemére nem is látott már. Ahogy Frank fogalmazott vele kapcsolatban, neki már csupán annyi dolga maradt hátra az életből, hogy kellemes sörözgetéssel múlassa az időt.

A másik ismerős arc egy középkorú, bajszos-szakállas férfi volt, akit James Hannigannek hívtak, és aki nincstelen drámaíróként élte mindennapjait. Darabjait – saját bevallása szerint huszonkettő volt belőlük – egyetlen kiadó sem tekintette irodalmilag értékes műnek, így hát James felhagyott a próbálkozással, és inkább azt a pénzt költötte Frank kocsmájában, amelyet leginkább a barátaitól kapott kölcsön. A házat már rég elárverezték, és a kocsmá falain áthatoló pletykák szerint James minden héten egy másik barátjánál vagy ismerősénél töltötte az estét.

A harmadik férfi, akit Frank felismerni vélt, a fiatal George Atzerodt volt, akiről csupán annyit tudott, hogy néhány évvel ezelőtt fogatjavító vállalkozást indított Marylandben. Hogy most mit keresett itt, távol saját üzletétől, arról természetesen fogalma sem lehetett.

Ezzel a három emberrel azonban ki is merült az ismerős férfiak sora. Legtöbbjük húsz és harminc év közötti fiatalember volt, akik most egy-egy sötét sarokban üldögélve kortyolgatták söreiket, gondosan ügyelve arra, hogy Frank semmit ne halljon a beszé-

dükből, ami amúgy is nehezen ment volna neki, mivel rémes akcentusuk volt. Néha sötét oldalpillantásokat vetettek a csaposra, ám ilyenkor Franknek szorgalmas korsótörölgetéssel sikerült lepleznie, hogy titkon hallgatózni próbál.

Franknek csupán félmondatokat sikerült elcsípnie a párbeszédéből, de ezek egyike sem tűnt jelentősnek a számára. Amennyire az akcentusok és a hangzavar tengerében ki tudta venni, a legtöbben valamiféle rég várt pillanatot emlegettek, amelyre a legtöbben már sok éve vártak. John Kinley többször is az asztalra csapott, aminek következtében a söröskorsók és Frank is ijedten ugrottak össze. Kinley többször is felállt székéből – már amennyire fájós lába engedte –, és hangos tirádával örvendeztette meg hallgatóságát, akik nem győzték hallgatni azokat a szidalmakat és rágalmakat, amelyeket Mr. Kinley az északiakról harsogott el nekik.

Mindez alig fél óráig ment így. A vendégek ez idő alatt fejenként átlagosan két sört ittak meg. Egyesek még mindig a szájukról törölgették a hófehér habot, amikor ismét kicsapódott a fogadó ajtaja, és egy vékony testalkatú, fekete hajú, vastag bajuszos fiatalember lépett be rajta.

Frank azonnal felismerte őt, hiszen gyakori vendég volt a kocsmájában. John Wilkes Booth ismert színész volt Washingtonban, habár nagy sikerű darabokban játszania eddig még nem volt lehetősége. Frank maga is látta őt egyszer egy Shakespeare-darabban, a *III. Richárd*-ban, de saját bevallása szerint Booth igencsak elhamarkodottan döntött, amikor a színészi pályát választotta, hiszen tehetsége – Frank értékrendje szerint – hagyott némi kívánnivalót maga után. Az említett darab Booth debütálása volt a színpadon, 1855. augusztus 14-én. Akkor még csupán John Booth néven ismerte őt Washington, a „Wilkes” nevet később

aggatták rá radikális nézetei miatt, ezzel tisztelegve a szintén radikális gondolkodású brit újságíró és politikus, John Wilkes előtt. Az említett darabban az ifjú Booth Richmond grófjának szerepét kapta, és Frank élénken emlékezett még rá, hogy az ifjú színész többször is elfelejtette a szövegét, amit a közönség lelkes fújolással és füttyüléssel hálált meg.

A vendégek szinte egyszerre hallgattak el. Még John Kinley is felhagyott az északiakat becsmérő monológgal, majd társaival együtt kissé bódult pillantással figyelte a kocsmába betérő újabb vendéget. Egyesek halkán összesúgtak az asztalok mögött, mások azonban némán várták azt a pillanatot, amely miatt a mai napon mindannyian Frank kocsmájába igyekeztek.

A kocsmá tulajdonosa mosolyogva fogadta legújabb vendégét, aki rövid oldalpillantásokat vetett a többiekre, majd a sörpulthoz lépett, rendelt magának egy pohár bort, és mutatóujjával közelebb kérette magához Franket.

– Mi most felmennénk az emeletre – suttogta halkán. – Lekötelezne bennünket, ha a következő fél órában senki nem zavarna minket.

És a következő pillanatban átcsúsztatott Franknek a pult fölött egy ötdolláros bankjegyet. Frank értetlenül figyelte a vékony papírost, végül azonban tudomásul vette a történetet, mosolyogva bólintott, és intett Boothnak, hogy merre van az emeletre vezető lépcső.

Booth megköszönte Frank segítőkészségét, majd elindult a falépcsők irányába. Egyetlen szót sem szólt a jelenlévőkhez, akik néhány másodpercig értetlenül szemlélték az eseményeket. Végül, miután az utolsó korty sör is elfogyott, mindannyian megmozdultak. Székek csikorogtak a fapadlón, majd lábak dobaja verte fel a csendet. A jelenlévő vendégek egy emberként követték Booth lépteit.